

Șoferul Urmuz conducea un autobuz.
Avea la el un caiet
și se credea mare poet.

Pasagerii din autobuz erau niște cuvinte.
Fiecare stătea pe scaunul lui, cuminte.
Urmuz le urcase acolo, ghici ce voia să le facă...
O să vedeți! Pe Urmuz nimeni nu putea să-l întrecă.

„Mai bine să notez”, zise el, uitându-se în spate.
Gata poezia, cuvintele erau bine amestecate.

„Nu, nu e bine, nu e nici corect gramatical”,
își zise Urmuz și accelera iarăși, brutal.
Autobuzul porni, scoțând mult fum,
dar trebuia să mai apară ceva pe drum.

Da, un polițist îi făcu semn să oprească.
Urmuz frână iar. Pentru poet era mană cerească.
Polițistul veni spre el, aranjându-și freza:
„Actele la control, ați depășit viteza!”